

D ů v o d y:

Odvolací soud se neobíral otázkou tvrzeného výhradného vlastnictví žalobkyně a v této příčině uplatněnými důvody odvolacími, protože otázku výhradného vlastnictví považoval pro rozsouzení této rozepře za nerozhodnou. Je totiž právního názoru, že na movité věci, náležející spoluvlastnický více osobám, nelze vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. Po této stránce dovolatel právem uplatňuje dovolací důvod podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. Plenárním rozhodnutím tohoto nejvyššího soudu Sb. n. s. čis. 4002 bylo vysloveno, že na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci movité jest vésti exekuci, je-li věc ve výlučné moci dlužníkově (§§ 253, 262 ex. ř.) podle Šu 249 a násl. ex. ř., jinak podle §§ 331 a násl. ex. ř. Na toto rozhodnutí dlužno navázati. Spoluvlastnictví nějaké věci náležející společně dvěma osobám propůjčuje podílníkům práva, uvedená v §§ 829 a 830 obč. zák. Podle nich dopouští zákon, že může každý podílník svůj podíl samostatně obstatiti a zciziti. Kdyby bylo zjištěno, že jest dlužník skutečně spoluvlastníkem věci, kterých se týká žaloba, nemohlo by spoluvlastnictví žalobkyně býti na překážku exekuci, o jejíž nepřipustnost je žalováno, neboť by nemohlo zabrániti, by spoluvlastnický podíl dlužníkův nebyl vzat do exekuce způsobem Šu 249 ex. ř. a násl. Přes to však, že jest důvod čis. 4 Šu 503 c. ř. s. opodstatněn, nemohlo býti vyhověno návrhu na změnu odvolacího rozsudku, protože skutkový děj při správném posouzení věci po právní stránce podle obsahu spisů rozhodný není v odvolacím rozsudku zjištěn ve příčině přednesu žalobkyně, zda totiž ona je výhradnou vlastníci v úvahu přicházejících věcí, tedy také ve příčině ideální polovice, pokud jediné tato byla vzata do exekuce.

Čís. 5103.

Knihovně nezajištěnou dávku z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čis. 309 sb. z. a n.) jest ve smyslu Šu 172 poslední věta ex. ř. přihlásiti, třebas šlo o nedoplatek bernímu úřadu v době dražby dosud neznámý.

(Rozh. ze dne 10. června 1925, R I 475/25.)

Rozděluje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice dávku na majetku ve výsadním pořadí, ježto byla přihlášena berním úřadem teprve k roku o rozvrhu nejvyššího podání, nikoliv ve smyslu Šu 172, poslední odstavec ex. ř. do dne dražebního roku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Proti názoru soudu druhé stolice hájí stěžovatelka v dovolacím rekursu názor opačný, že pro pohledávku, jakou je dávka z majetku dle Šu 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čis. 309 sb. z. a n., neplatí ustanovení poslední věty Šu 172 ex. ř., nýbrž příznivější ustanovení tohoto

Šu ohledně zajištěných dávek veřejných, poněvadž ono zákonné právo zástavní znamená při nejmenším tolik jako vklad práva zástavního při zajištěných daních a dávkách. S tímto svým právním názorem ocitá se stěžovatelka v přímém rozporu s ustanovením poslední věty Šu 172 ex. ř., jakož i s ustanovením Šu 216 čís. 2 ex. ř. Ustanovení ono rozlišuje velmi jasně mezi daněmi a jinými veřejnými dávkami s právem přednostním knihovně již zajištěným, a mezi takovými nároky, knihovním zápisem ještě nezajištěnými, a právě pro tyto posléz uvedené dávky ustanovena jest povinnost, ohlásiti je pod sankcí relativní ztráty práva přednosti, které jim jinak přísluší. V souladu s tímto ustanovením přikazuje pak § 216 čís. 2 ex. ř. daním a jiným veřejným dávkám zákonné přednosti požívajícím, toto přednostní pořadí jen s výslovnou výhradou, nepřichází-li totiž k platnosti ustanovení posledního odstavce Šu 172 ex. ř. Na další okolnosti, stěžovatelkou uplatňované, že k Šu 172 ex. ř. netřeba míti v tomto případě zřetele proto, že se nejedná o daně atd. »až dosud zadrželé«, nýbrž o nedoplatky v době dražby bernímu úřadu ještě neznámé — nezáleží, neboť, platí-li sankce Šu 172 ex. ř. poslední odstavec pro dávky již zadrželé, tím méně přihlížeti lze k dávkám, v době dražby ještě vůbec neznámým, neboť nárok na přikázání z rozvrhovací podstaty mají daně a jiné dávky veřejné jen až do dne příklepu (§§ 156, 216 čís. 2, 219 ex. ř.).

Čís. 5104.

Není závady, by spoluvlastník nemovitosti neumluvil s druhým spoluvlastníkem, provozujícím ve společné nemovitosti živnost, že tento spoluvlastník bude platiti řádně a včas výdělkovou daň ze živnosti.

Oprávněný z úmluvy může se na zavázaném domáhati, by zaplatil výdělkovou daň bernímu úřadu, třebas ještě nebyla na oprávněném daň berním úřadem vymáhána a on ji ještě tomuto úřadu nezaplatil. Stačí, že jest zavázaný s placením daně v prodlení.

(Rozh. ze dne 10. června 1925, Rv I 496/25.)

Žalobce a žalovaný byli spoluvlastníky domu. Žalovaný, spachtovav ve společném domě hostinskou a hotelovou živnost, zavázal se žalobci, že bude sám řádně a včas platiti daně z provozování živnosti, zejména výdělkovou daň. Ježto byl žalovaný v prodlení se zaplacením výdělkové daně, domáhal se na něm žalobce žalobou, by zaplatil daň přímo bernímu úřadu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Prvý soudce zjistil, že strany jsou spoluvlastníky domu a že žalovaný se dle odstavce 4 smlouvy z 2. prosince 1920 zavázal, že bude platiti